

RUDI ROTTHIER OVER BRUSSEL

De reportages van Rudi Rotthier over Molenbeek, Kuregem, Sint Joost ten Node: het is grote klasse. Anders dan anderen vertrekt hij niet van een overtuiging dat de schuldigen al gekend zijn; maar praat met heel veel diverse mensen ter plaatse, luistert en kijkt. Om de feitelijke werkelijkheid zo objectief mogelijk te registreren. Hij heeft ook op veel andere plaatsen in de wereld rapporten gemaakt.

Moeilijker zijn oorzaken en remedies.

In zijn opinie in De Morgen (16/4) doet hij met een voorzichtig optimisme een aantal voorstellen. Strakke begeleiding van rebellerende jongeren, veel beter onderwijs, fatsoenlijke woningen, en vooral: (betaald) werk.

Wie kan daar niet mee instemmen? Maar dan komt de volgende moeilijkste vraag: wie moet daar allemaal voor zorgen? Begeleiding, beter onderwijs: iedereen zegt dat zulks de taak is van de overheden (we veronderstellen voorlopig dat men akkoord gaat welke soort begeleiding, en wat er aan het onderwijs moet veranderen). Maar het kost wel geld: hoe geraakt de overheid aan meer middelen? “Besparen” is de slogan van de dag; maar besparen bedreigt meestal jobs en er gaan minder bestellingen naar de bedrijven. Tekort aan overheidsmiddelen geldt nog meer voor de fatsoenlijke woningen aan een betaalbare prijs: het is al jaren een klacht, ondanks moedige maar beperkte en trage investeringen door steden, Brusselse en Vlaamse regeringen. De woningmarkt is in hoofdzaak een vrije markt van privé-eigenaars en bouwpromotoren; hun nieuwbouw is bestemd voor de hogere inkomensklassen. Tenslotte: meer werk! Maar hoe? Moeten de overheden als werkgever optreden voor 475.000 werklozen? Dat zullen weinigen bijtreden. Jobs, zowel het scheppen van nieuwe arbeidsplaatsen als het schrappen van ervan, zijn hoofdzakelijk in handen van de commerciële sector. Deze laatste heeft wel andere prioriteiten dan de Brusselse “probleemjongeren”: het herstel van de winsten. Zo botst de toepassing van goede oplossingen met een tekort aan overheidsmiddelen, en met de vrijheid van de commerciële sector. De meer dan 11,5 miljard euro Belgische overheidssteun aan bedrijven door lastenverlagingen, notionele intrestaftrek e.a. (de redding van de banken niet meegerekend) zijn essentieel voor het herstel van de winsten en afremmen van de werkloosheid; maar wordt geïncasseerd zonder tegenprestatie vanwege de privé-bedrijven. Durven we hardop zeggen dat de miljarden nettowinsten van de commerciële sector moreel niet verantwoord zijn wanneer er zoveel maatschappelijke problemen liggen te verrotten? Kan de overheid die winsten niet zwaarder belasten en aanwenden voor het lenigen van dringende noden? Uiteindelijk zal iedereen, ook de bedrijven, daarvan op termijn profiteren.

Frank Roels, Gent.